מטמון

זה אמנם לא מידיעה אישית, אבל מצד שני אני גם לא רוצה בשביל היופיעה שום כסף. חברה סיפרה לי על הקו העגול של ירושלים, שאביו הוא „אגר" ואמו „עירית ירושלים" והרעיון נירא לי מבריק לגמרי, בעיקר ל־30 יום בשנה שנופלים עליך תיירים ואין לך זמן מיותר לבזבז עליהם.

כל שעה עגולה יוצא אוטובוס־תיירים מפואר וממוזג־אוויר, מהתחנה המרכזית של ירושלים, לטיול בן שעה וחצי בערך ב־32 אתרי־תיירות מעניינים בעיר. אמנם אין מדריך באוטובוס, אבל הנוסע שקנה

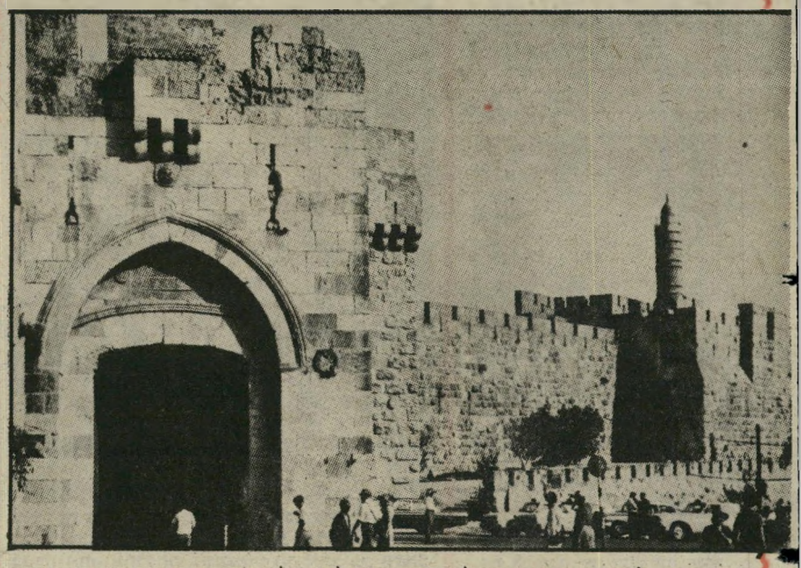

כרטיס מקבל יחד איתו תוכנית־טיול (בעברית ובאנגלית) ועליה מסומנות התחנות ומה רואים בהן, בקיצור נמרץ. אם הנוסע רוצה לחלוף ולראות את המקומות רק מבעד לחלון, יעלה לו הכרטיס 390 שקל, אבל אם הוא רוצה לרדת באיזו תחנה ולעשות בה ביקור רציני ואחר כך לעלות לאוטובוס הבא, יעלה לו התענוג 550 שקל.

מספר הקו הוא 99 ובפעם הבאה, כשאהיה בירושלים, אני אנסה אותו. להיות תייר בירושלים זה כיף.

שנה טובה

אתם נראים לי מוראגים. אפשר להפסיק. שנת 1985 תהיה שנה נהדרת. זה בטוח. לא ניכנס לארצות שכנות כדי לעשות שם סדר במשך כמה שנים. לא נביא לאינפלציה של 800%. לא נש־קיע מיליונים בתעלת־הימים ובפרוייקט הלביא ובהתנחלויות. לא נדרדר את החקלאות לקטס־טרופה, הבנקים לא יסדרו את אלפי המשקיעים בהם. לא נסרב לדבר עם שכנינו ועם אוייבינו. לא נזרוק כושים לים. לא נייצר כיס־אבטלה בארץ. לא ייגמרו התרופות בבתי־החולים. לא נתבוזה בפני כל העולם בבקשות נדבה. לא נבחר גזען לכנסת שלנו. לא נשתולל בבכישים ונהרוג וניהרג. לא נרצח, לא ננאף ולא נדבר שקר. פשוט, את כל זה כבר עשינו ב־1984.

רעיון

דיברנו כבר על שקיות האשפה הנמכרות בארץ: מה יש לדבר על זה בכלל? תסתכלו טוב כשאתם עולים במדרגות שלכם, ושל שכנים וידידים, תראו את הליכלוכים והצוילות על כל מדרגה ותבינו מה דעתי. המכסימום שאפשר להכניס לתוך שקית ישראלית זה 300 גרם זבל, אחרת, בדיוק בשעת השי"ן, נקרע הפלסטיק העדין ואתה מוצא את עצמך אוסף זבל, שחשבת שהתפטרת ממנו.

ולמי יש כוח ללכת לפחים בכל פעם שהוא מייצר 300 גרם זבל? אז הנה זה מגיע, הרעיון הגאוני: שמים שקית אחת בתוך הפח לשימוש קונבנציונלי ושקית אחרת, מאלה שנותנים לנו בחינם במכולת, תולים על מסמר במקום לא בולט בתוך המטבח. לשקית שבפח זורקים את כל הדברים המגעילים ולתוך שקית־המכולת את הרבריים היבשים, כגון: שקיות־חלב ריקות, קר־טונים שונים, צנצנות פלסטיק וכולי.

שתי השקיות מספיקות למשפחה ממוצעת ליום שלם והסיכויים לפיצוץ פלסטיק באמצע המדרגות מצטמצמים לחצי.

בראוו או לא?

רכבת ישראל פרק ג'

אמרתי לכם שתבוא תגובה משלטונות הר־כבת? היא באה. ולא במהירות של רכבת ישראל, אלא במהירות של מטוס סילון ארבעה מנועים. המנכ"ל ביקש שנפרסם את תגובתו ואני, עם מנכ"לים לא מתקוטטת. אז הנה התגובה:

שלום רב,

תשומת־לבי הופנתה לכתבתה של הגב' דניא־לה שמי בגליונכם האחרון (העולם הזה 2.1) על „מחיר החופש" או אי־הצלחתה לנסוע עם ילדיה ברכבת לירושלים.

ואכן צר לנו מאוד על שלא דאגה למידע מדויק יותר. המרכזן בתל־אביב, העובר בתפקידו שנים רבות, יודע את שהוא משיב והטעות היא ודאי של הגב' שמי, לדאבוננו. אבל יותר מכך, מדי יום־ביומו מתפרסם בשלושה עתונים יומיים (מעריב, הצופה, ג'רוסלם פוסט) לוח זמנים מפורט על קווי הנוסעים ברכבת ישראל ולא ש־באף מקום לא יכולנו למצוא משהו כתוב".

ואמנם נכון, הנסיעה בתוואי הישן לירושלים נעימה ומהנה והנוף במעלה־ההר יפה ומרשים, נוף שאין רואים אותו יותר מן הכביש. אבל, המסילה נסללה עוד בשנת 1892 בזמן התורכים והשיפורים במסילה שנעשו מאז והחזקתה המור־כבת, איננה משנה את העובדה שהשיפועים והע־קומות בתוואי מונעים נסיעה מהירה יותר מ־50 קמ"ש כלומר, זמן הנסיעה הוא שעה ו־40 דקות, כולל עצירה בשלוש תחנות.

עד אשר תאושר לנו סלילת מסילה בתוואי חדש ומקוצר, כפי שאנו תובעים ומבקשים זה מספר שנים, מתל־אביב — דרך נמל התעופה בן־גוריון בלוד — מעלה בית חורון — ירוש־לים, תוואי שיקצר את הדרך לכ־30 דקות כלבד ויהווה מהפכה תחבורתית בקשר בין ירושלים הבירה לשפלה וממנה, עד אז, אנו מחוייבים לשמור על התוואי הקיים עם כל מיגבלותיו.

אנא, הגב' שמי, הבטיחי פרסום תגובתנו, ובעיקר, הסבירי לילדייך שהטעות היא גם שלך. אך בעיקר, קחי אותם לטיול ברכבת לירושלים בהזדמנות הקרובה.

בברכה,
צבי צפרירי, המנהל הכללי

אפילוג

לאזרחי מדינת ישראל שלא קוראים את מעריב, הצופה וג'רוסלם פוסט יש בעיה בהשגת אינפורמציה לנסיעה ברכבת. מהיום אפ־שר להתקשר להעולם הזה. כל האינפורמציה שמורה במערכת.

התנצלות

לפני שבועיים פירסמתי טבלת כוסות ומה מגישים בתוכן. זה היה במיוחד לבקשתה של קוראת וותיקה שהתעניינה בנושא.

קיבלתי תלונה מחברת אילון־סכן. תקשורת בע"מ והם העירו לי שלא הזכרתי את שמם, למרות שהם עמלו וטרחו כדי לאסוף את האינ־פורמציה לטבלת הכוסות הנ"ל ואף דאגו להדפיס אותה ולחלק אותה להמונים, וכך היא גם הגיעה אליי.

ובכן, אני מודה ומתוודה שלא הייתי בסדר. הייתי כל־כך מאושרת כשמצאתי את התשובה המדוייקת והמצויירת לבעייתה של הקוראת שלי, ששכחתי את הנימוס. יותר אני לא אעשה את זה. אז, סליחה ותודה בשם כולם.

לסרבני אכילה

מסיפורים יהודיים שעוברים מדור לדור, נודע לי על ילדים שלא רוצים לאכול. אני, באופן אישי, עוד לא פגשתי ילד כזה, אבל ידוע שאין עשן בלי אש. אז יכול להיות שפה ושם בארץ־ישראל, מפוזרים איזה שלושה יצורים מוזרים כאלה.

עבורם ועבור האחרים שסתם מתחשק להם

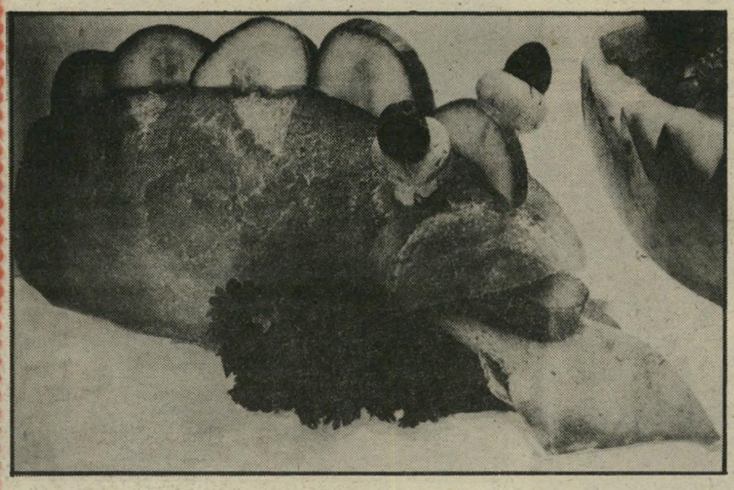

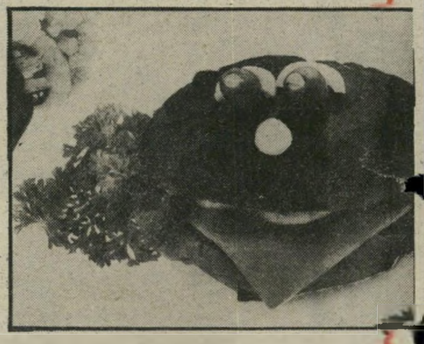

לאכול משהו יותר נחמד מחביתה ו־9% לארוחת־ערב, הנה כמה רעיונות: עגבניה ממולאת בסלט אורז או כל סלט אחר. „כושי" של לחמניה שחורה, שלתוכה אפשר לדחוף גבינה צהובה וחמאה והמון ירקות. ואפילו תנין ירוק ומפחיד המחזיק בתוכו בשר וביצה קשה וירקות.

אני כל־כך התלהבתי מהרעיון. ששכחתי לרגע את העובדה שילדיי הפרטיים הם שואבי־אוכל בכמויות מסחריות, ועשיתי להם שלושה סנדביצים יפים כאלה, רק כדי לשמח את לבבם. גם הילדים התלהבו מאד. ככה הלכו תשע לחמניות וקילו של תוספות. אמא שלי אמרה שאם אני לא אפסיק להתלונן שהילדים אוכלים כל־כך הרבה, אז בסוף הם יפסיקו לאכול בכלל. תאריך אין לה.